

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. K.**
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: P.
zastoupen Mgr. Filipem Wágnerem, advokátem
sídlem Opletalova 1535/4, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2016, č.j. OAM-236/ZA-ZA11-ZA08-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Filipovi Wágnerovi, advokátovi, se sídlem Praha 1, Opletalova 1535/4, se přiznává odměna za zastupování ve výši 10.200 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“). V žalobě

namítal, že žalovaný porušil zásadu, dle které musí správní orgán poskytovat občanům a organizacím pomoc a poučení, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěli v řízení újmu, že správní orgán nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, že porušil § 2 odst. 4, § 50 odst. 2 a 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. a že nepřihlížel faktickou skutkovou podstatu zákonné skutkové podstatě pronásledování upravené v ust. § 12 zákona o azylu. V doplnění žaloby uvedl, že řízení bylo vedeno jednostranně a neobjektivně, žalovaný nevycházel ze zjištěného skutkového stavu, napadené rozhodnutí není přesvědčivé a žalovaný se nevypořádal se všemi provedenými důkazy, přičemž podle žalobce nebyl ani správně zjištěn skutkový stav věci. Žalobce namítal, že byl pro své politické názory ve vlasti perzekuován, opakovaně vyslýchán složkami národní bezpečnosti, a to zejména k jeho projevům ve vztahu k politické situaci. Byl na něj činěn nátlak, bylo mu vyhrožováno uvězněním a nelidským zacházením. Byl rovněž v místě svého pobytu hrubě fyzicky napaden, bylo mu vyhrožováno. To vše zejména s ohledem na jeho politické názory a projevy. Skutečnost, že byl vyfocen bezpečnostními složkami na setkání odpůrců režimu a za to vyslýchán, bylo s ním hrubě zacházeno, jsou relevantní tvrzení, která nebyla ničím vyvrácena. V zemi původu žalobce dochází k soustavnému porušování lidských práv a svobod. Ohledně argumentace o stavu na Ukrajině zjištěné Human Rights Watch, tato nemůže být podle žalobce relevantní. Dále žalobce poukázal také na to, že napadené rozhodnutí není přesvědčivé, neboť nemá oporu v provedeném dokazování a argumentace uvedená v odůvodnění není přiléhavá situaci žalobce. V předmětném řízení bylo podle žalobce dostatečně prokázáno jeho postavení v zemi původu a byla zjištěna rizika mu hrozící při jeho návratu, tedy nelidské zacházení, politická perzekuce. Žalobce má za to, že vymahatelnost práva je v jeho vlasti na velmi nízké úrovni a nelze se tak spolehnout na ochranu poskytnutou státními orgány a žalobce má opodstatněné obavy o své zdraví a o svůj život. Podle žalobce je pak třeba odmítnout dokumenty Ministerstva zahraničních věcí České republiky, Úřadu Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky, Úřadu Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro lidská práva a jiných, na které odkazuje v napadeném rozhodnutí žalovaný, a to především pro neaktuálnost. Žalovaný podle žalobce nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, neboť pečlivě nehodnotil žalobcem uváděná tvrzení. Žalobce pak je přesvědčen o tom, že mu měl být udělen humanitární azyl. Má za to, že vymahatelnost práva je zcela nulová a nemůže se spolehnout na ochranu státních orgánů. Z toho důvodu se domnívá, že by mu měla být udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu. Rovněž podle žalobce měl žalovaný překročit meze správního uvážení.

2. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem, uvedl, že žalobce napadá rozhodnutí pro porušení některých ustanovení správního řádu a zákona o azylu, jejichž výčet žalobce uvádí pouze obecně, aniž by uváděl skutková tvrzení s právní argumentací. Upozornil na skutečnost, že podle ustálené judikatury je žalobním bodem zcela konkrétní skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z něhož plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalobce podle žalovaného v podané žalobě nedostal své povinnosti vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči žalobci dopustit v procesu vydání žalobou napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž podle žalovaného neozřejmíl svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Žalovaný měl za to, že s takto uplatněným právním náhledem žalobce na žalovanou věc v žalobních bodech se nelze spokojit, když jde toliko o obecné odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se

skutkovými výtkami. Žalovaný je pak přesvědčen o tom, že věc posoudil v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky dle § 2 správního řádu. Uvedl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany působí účelově a že jediným motivem je legalizace pobytu žalobce na území České republiky. Podle žalovaného námitky uvedené žalobcem nekorespondují se zjištěným stavem věci v průběhu správního řízení. Podle judikatorní praxe pak podle žalovaného nelze považovat existující bezpečnostní situaci na Ukrajině, kde neprobíhá takový konflikt, který by bylo možné považovat za mezinárodní či vnitřní ozbrojený konflikt dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. K této problematice žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015 č.j. 3 Azs 259/2014. Žalovaný pak v průběhu správního řízení nezjistil ani důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu žalobci. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

3. Na jednání konaném před zdejší soudem dne 19. 4. 2018 účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
4. Správní spis pak především obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, kterou žalobce podal dne 5. 3. 2016; poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 9. 3. 2016, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 3. 2016; Informace MZV ČR ze dne 1. srpna 2014 č.j. 110105/2014-LPTP, ze dne 21. května 2015 č.j. 98848/2015/LPTP, ze dne 9. října 2015 č.j. 115045/2015-LPTP, Zprávu o stavu lidských práv na Ukrajině 16. srpna až 15. listopadu 2015 Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 9. 12. 2015, Freedom House - Svoboda ve světě 2016 - Ukrajina ze dne 27. ledna 2016, Výroční zprávu Human Rights Watch 2016 Ukrajina ze dne 27. ledna 2016; žalobou napadené rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 2. 6. 2016 č.j.: OAM-236/ZA-ZA11-ZA08-2016. Ve správním spise se pak rovněž nacházejí oznámení žalobce na policii, rozhodnutí ve věci správního vyhoštění ze dne 5. 2. 2016 č.j. CPR-18089-8/ČJ-2015-930310-V237, vojenská knížka žalobce, doklad o zajištění ubytování, 2 dopisy označené za výhrůžné.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 5. 3. 2016 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 9. 3. 2016 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice a konkrétně uvedl, že je ukrajinské národnosti, pravoslavného vyznání, nemá žádné politické přesvědčení, je rozvedený, bezdětný a jeho zdravotní stav je dobrý. Na Ukrajině mu hrozí nebezpečí, mohou ho zabít, zavřít do vězení. V letech 2001-2002 absolvoval základní vojenskou službu. Jeho rota se zabývala eskortou vězňů. Během služby se stávaly různé případy, kdy během zásahů používali sílu i zbraně, když si to okolnosti vyžádaly. Žalobce sloužil rok a půl, následně asi po půl roce dostal dopis s výhrůžkami, který nebral vážně. Po roce dostal další dopis, ale doma se nezdržoval stále. Když dostal druhý dopis, ptal se známého, který pracoval u policie, jestli s tím mohou něco udělat. Bylo mu řečeno, že nic nezmuže, že

nemá žádné důkazy. Systém prý je děravý a oni se pořádně nezabývají vážnějšími případy, nikdo prý s tím nic dělat nebude. Dopisy dostával pravidelně, buď po půl roce, nebo jednou za rok. Vzal si jich pár s sebou. V roce 2011 se seznámil s dívkou, rozhodli se vzít, nicméně asi měsíc po svatbě dostal opět dopis, kde bylo uvedeno, že na něho nezapomněli a že mu rodinu zničí, takže se s manželkou hned rozvedl. Pak někam odjel, už přesně neví, kam. Celou dobu udržuje kontakt s kamarády z vojny, na vojně byl v Luhansku, kam na pozvání v únoru 2014 odjel slavit a bavit se. Dne 1. 3. 2014 byl na mítinku, který se konal u městského úřadu a byl proti nové ukrajinské vládě. Vykřikovala se tam hesla „prýč s fašismem“. Neví, jak dlouho tam byli, dne 10. 3. 2014 se vrátil z Luhansku domů. V prosinci 2014 za ním přišli lidi v civilu, ukázali legitimaci SBU a odvedli ho na místní policii, kde mu ukázali fotografie březnových událostí v Luhansku. Byl na nich on a jeho kamarádi a další lidé, které neznal. Obvinili ho ze separatismu, že zaútočil na městský úřad a že se rval. Chtěli po něm spolupráci, jinak že mu hrozí vězení za separatismus. Vyžádal si pár dnů na rozmyšlenou, pustili ho domů, ale musel podepsat prohlášení o nevycestování. Zbil ho jeho soused za to, že je separatista. Podal oznámení na policii, bylo mu řečeno, že si za to může sám. Souhlasil se spoluprací, začít měl po Novém roce. Rozhodl se, že uteče, obrátil se na kamaráda, aby mu zařídil razítko v pase, že byl v zahraničí, ale zůstal u svého kmotra ve Svaljavě. Doufal, že se situace změní. Stále za ním domů chodila policie a pracovníci SBU, mluvila s nimi matka. Přinesli mu i povolávací rozkaz. Navíc proti němu byli agresivně naladěni místní lidé, i proti jeho rodině. U kmotra žil 3 nebo 4 měsíce, chtěl hned odjet do České republiky do Prahy, ale známý mu řekl, že bude lepší, když pojedě začátkem května, že mu pomůže. Chtěl hned žádat o azyl, ale nevěděl, jak to udělat. Poprosil kamaráda, aby ho nelegálně převezl přes hranice a on ho odvezl do Maďarska ke svému známému do nějaké vesnice, jejíž název si nepamatuje. Byl to dům, kolem samá pole, pomáhal tam v hospodářství. Necítil se tam v bezpečí, protože tam jezdili stále Ukrajinci, auta s ukrajinskými značkami. Začátkem května 2015 odjel do Prahy a hned po příjezdu, když šel ke kamarádovi, ho zadržela cizinecká policie. Neměl vízum, měl jen povolení pro tzv. malý pohraniční styk do Maďarska. Z pohovoru provedeného se žalobcem dne 9. 3. 2016 je zřejmé, že žalobce žil na Ukrajině v rodinném domě jeho rodičů spolu se sestrou a babičkou. Ve vlasti se zabýval rekonstrukcí bytů a chat, jezdil pracovat i do zahraničí, na Slovensko, do Srbska nebo Ruska. Na Ukrajině pracoval v Kyjevě a dalších městech. Ohledně spojitosti problémů, jež byly důvodem k odjezdu a výhrůžných dopisů z minulosti, vypověděl, že dopisy s posledními událostmi nesouvisí. Ohledně mítinku v Luhansku uvedl, že on proti nové ukrajinské vládě nic neměl, pouze chtěl držet basu s kamarády. Na mítinku se nijak neprojevoval. Na vlastní oči se přesvědčil o tom, jak východ Ukrajiny nesnáší západ. S přáteli odešli dříve, asi po 2-3 hodinách, kvůli oslavě z předešlého dne se necítil dobře. Bezprostředně po návratu domů žádné problémy neměl, poprvé za ním přišli z SBU až v prosinci 2014, do té doby prakticky nebyl doma. Podle něj se ani nejednalo o oficiální výsledky na policii, v té době už začaly nepořádky a každý si dělal, co chtěl. Nic jiného kromě protokolu o nevycestování nepodepisoval. Byl obviněn pouze ústně ze separatismu, měli v úmyslu z něj udělat agenta. Dle jeho názoru se měl vrátit do Luhansku, proniknout do místního prostředí a podávat zprávy. Byly mu kladeny otázky ohledně jeho kamarádů a bylo mu sděleno, že před nimi nikam neuteče. Dále uvedl skutečnosti, které uváděl v dokumentu k doplnění žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Také vypověděl, že nevěděl o možnosti požádat o azyl v Maďarsku. V České republice dostal zákaz pobytu, z čehož byl v šoku, sdělil, že chce požádat o azyl, když ho propustili, obrátil se na právníka. Ten následně podal odvolání a předložil dopisy, které s sebou

přivezl. Na policii neuváděl nic o účasti na březnovém mítinku v Luhansku, ani o problémech s SBU z obavy, aby nebyl předán ukrajinským orgánům. Právnička mu poradila počkat na odvolání, čímž si protáhne dobu oprávněného pobytu v České republice, proto přišel požádat o mezinárodní ochranu až nyní. Výsledkem řízení o správním vyhoštění bylo snížení doby zákazu z jednoho roku na dva měsíce. Vrátit se však nemůže ani na dva měsíce. Poslední vyhoštění má žalobce z února 2016. Neměl potíže při vyřizování nového pasu, na policii v České republice dostal tzv. bílý průkaz a to po dobu řízení o správním vyhoštění. Při kontrole tedy bylo vše v pořádku. V srpnu 2015 si vyřídil nový pas na ukrajinské ambasádě v Praze. Nedokázal odpovědět na otázku, jak to, že zde neměl při vyřizování žádné problémy, když ve vlasti by je měl mít. Řídil se radami právníčky, proto se obrátil na ambasádu v Praze. Ve vlasti nebyl politicky aktivní a kromě uvedeného neměl problémy se státními orgány. Do Maďarska by se vrátit nechtěl, protože v České republice má nějaké zázemí, kamaráda, sestřenici, bratrance a má kde bydlet. Na podporu svých tvrzení doložil správnímu orgánu rozhodnutí o správním vyhoštění, doklad o zajištění ubytování, výhružné dopisy, vojenskou knížku a oznámení na policii.

7. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci mezinárodní ochranu neudělil, neboť neshledal naplnění žádného z důvodů dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb.
8. Soud posoudil předmětnou věc takto:
9. Podle § 12 zákona písm. a) zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
10. K tomuto ustanovení pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 5 uvedl, že po posouzení uvedených tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl relevantním způsobem pronásledován. Žalobce vypověděl, že ve vlasti nebyl politicky ani veřejně aktivní a ve vlasti neměl problémy se státními orgány. Jeho účast na zmíněném mítinku byla jednorázovou záležitostí a nejednalo se tedy o účast z důvodu politického přesvědčení, akci navštívil se svými přáteli. Během mítinku samotného žádné potíže neměl. Správní orgán konstatoval a soud se s ním ztotožňuje, že žalobce nebyl ve své vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu.
11. Podle § 12 zákona písm. b) zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
12. Soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že potíže žalobce s ukrajinskými státními orgány (jakož i soukromými osobami) nedosáhly intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. V této souvislosti lze odkázat na s. 5-6 žalobou napadeného rozhodnutí: „Žadatel vypověděl, že byl příslušníky SBU v civilu jednou odveden na policejní stanici, kde mu byly předloženy fotografie potvrzující jeho účast na demonstracích, ale oficiální obvinění vznesena nebyla. Žadatel vyslovil podezření, že z něj chtěli udělat agenta SBU, který by pronikl do místního prostředí a podával jim zprávy. Podruhé tyto příslušníky potkal v prostorách budovy policie po podání výpovědi ohledně jeho napadení, kdy jim potvrdil jejich

budoucí spolupráci. Mezitím došlo k napadení a nařčení jeho sousedem ze separatismu. Výsledek vyšetřování žadateli však není znám, jelikož v té době již fiktivně zmizel a s příslušníky policie hovořili pouze jeho rodiče. Vzhledem k tomuto nelze dospět k závěru, že by jednání bezpečnostních složek vůči žadateli ve svém celku dosahovalo takové intenzity a systematickosti, aby ve jmenovaném mohlo vyvolat opodstatněnou obavu z pronásledování ve smyslu zákona o azylu.... Správní orgán dále poukazuje na Informace MZV č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. srpna 2014, která uvádí, že 'Na Ukrajině (...) lze podat stížnost proti postupu policejních složek u prokuratury, případně u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku.' Výše zmíněná zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva také uvádí: 'Parlament přijal několik zákonů požadovaných podle akčního plánu Evropské unie, (...) přijal zákon zřizující Státní vyšetřovací úřad pověřený vyšetřováním závažných trestných činů a případů porušení lidských práv spáchaných příslušníky policie a armády a státními úředníky.' Žadatel v průběhu pohovoru sdělil, že se na nikoho se svými problémy neobrátil. Žádným způsobem se rovněž neobradil vůči jednání příslušníků SBU. Jelikož si žadatel bez potíží vyřídil nový cestovní doklad, je zjevné, že právě v jeho případě mu ze strany ukrajinských orgánů byla poskytnuta pomoc, která je ve výše citovaných zprávách uváděna.“

13. Zdejší soud se s tímto hodnocením žalovaného plně ztotožňuje a dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2015 č.j. 10 Azs 9/2015-45: „Ze shromážděných podkladů, zejména z Informace MZV, č. j. 113285/2012-LPTP ze dne 19. září 2012, k č. j. MV-87568-1/OAM-2012, Informace MZV, č. j. 129871/2010-LPTP ze dne 19. 1. 2010, k č. j. MV-92160-1/OAM-2009 a Zprávy o dodržování lidských práv za rok 2011 Ministerstva zahraničí Spojených států amerických, vyplývá, že na Ukrajině existují dostatečné a funkční právní záruky proti svévolnému zatýkání či věznění policií. Proti postupu policie či státních orgánů lze úspěšně podat stížnost a dále se obracet i na soud. Existuje zde i možnost využít institutu ochránce lidských práv. V tomto ohledu zdejší soud poukazuje i na skutečnost, že stěžovatel se nikdy sám na policii či jiné státní orgány neobrátil se žádostí o pomoc. Neúčinnosti této možnosti si tedy nemohl být vědom.“
14. Z uvedeného je zřejmé, že pokud měl žalobce problémy s policií či jejími příslušníky, měl se obrátit na vnitrostátní orgány s žádostí o pomoc. Jestliže žalobce této možnosti nevyužil, nemůže se účinně dovolávat mezinárodní ochrany. Lze pak podotknout, že při „fiktivním zmizení“ žalobce dostal razítko do svého cestovního pasu, přičemž na ukrajinské ambasádě v Praze mu byl dle jeho vlastních slov vystaven nový cestovní pas. Z uvedených důvodů nic nenasvědčuje závěru, že by žalobce měl mít problémy s veškerými ukrajinskými státními orgány.
15. Pokud pak jde o zbití žalobce ze strany souseda, soud odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, srov. kupř. jeho rozsudek ze dne 17. 10. 2017, č.j. 10 Azs 189/2017-67: „...[Z]a stěžovatelskými potížemi v roce 1998 stály soukromé osoby, nikoli představitelé státu. Zároveň je zřejmé, že stěžovatel nepožádal o ochranu žádné státní orgány, a v takové situaci nemůže účinně žádat o ochranu teprve orgány cizího státu (srov. např. rozsudky ve věcech 4 Azs 5/2003 a 3 Azs 22/2004).“ Žalobce se sice obrátil na policii, výsledek jejího vyšetřování mu však není znám, jelikož v té době již fiktivně zmizel a s příslušníky policie hovořili pouze jeho rodiče; pokud by mu policie nepomohla, žalobce měl možnost obrátit se na další ukrajinské státní orgány s žádostí o pomoc (viz výše). Z uvedených důvodů nelze dospět k závěru, že žalobci nebyla vnitrostátními orgány Ukrajiny poskytnuta účinná ochrana před násilím soukromé osoby.

16. Co se týče žalobcova tvrzení, že ho patrně nesnášeli všichni z vesnice po tom výsledku na policii, zdejší soud poukazuje na možnost vnitřního přesídlení opakovaně zmiňovanou v judikatuře Nejvyššího správního soudu. V této souvislosti soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016 č.j. 10 Azs 2/2016-33 s tím, že s těmito závěry, které jsou aplikovatelné i pro projednávaný případ, zdejší soud souzní: *„Pokud stěžovatel přece jen měl problémy se soukromými osobami nebo se domnívá, že neodůvodněně čelil zásahu státních bezpečnostních složek, mohl se v rámci Ukrajiny vnitřně přesídlit, jak NSS v řadě jiných případů již poukázal (viz rozsudky ze dne 24. 1. 2008, čj. 4 Azs 99/2007-93, č. 1551/2008 Sb. NSS; ze dne 19. 2. 2008, čj. 2 Azs 102/2007-78; k přesídlení v rámci území Ukrajiny pak viz usnesení ze dne 25. 3. 2015, čj. 3 Azs 259/2014-26; a ze dne 4. 8. 2015, čj. 6 Azs 113/2015-30).*
17. Z uvedených důvodů soud ve shodě s žalovaným uzavřel, že v posuzovaném případě nebyly naplněny podmínky udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.
18. Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.
19. Ze správního spisu nevyplývá, že by v České republice byl některému z rodinných příslušníků žalobce udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona č. 325/1999 Sb., přičemž to netvrdil ani žalobce. V posuzovaném případě tak nebyly naplněny ani důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 cit. zákona.
20. Podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb. jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
21. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 25. 10. 2017, č.j. 6 Azs 81/2017-32: *„K námitce existence důvodů zvláštního zřetele hodných lze konstatovat, že podle ustálené judikatury na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55).“*
22. Soudní přezkum správního uvážení provedeného správním orgánem je značně omezený (s výjimkou možnosti uplatnění moderačního práva dle § 78 odst. 2 s.ř.s., které se však vztahuje pouze na řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž byl uložen trest za správní delikt), neboť soud může pouze zkoumat, zda správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil (srov. § 78 odst. 1 věta druhá s.ř.s.). Takové překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití však soud v projednávaném případě nezjistil, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí srozumitelně mimo jiné objasnil, že ze správního spisu nelze učinit závěr, že by žalobce byl v ohrožení života. Uvedl, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou, která si na život vydělává práci a jeho zdravotní stav je dle žalobcových slov dobrý. Odůvodnění závěru žalovaného

o nenaplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu soud považuje za dostatečné, přičemž žalovaný nijak nevybočil z mezí správního uvážení, ani je nezneužil.

23. Dále lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2014 č.j. 5 Azs 104/2014-39: „*Humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu je možno udělit v případě hodném zvláštního zřetele a zpravidla nepřichází v úvahu tehdy, když tvrzení uvedená žadatelem je třeba zvažovat v rámci důvodů udělení azylu dle § 12 a § 13 zákona o azylu či důvodů udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Azs 15/2011 - 77). V rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: „Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“ V projednávaném případě stěžovatel neuvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v dalším průběhu azylového řízení skutečnosti, jež by mohly svědčit o tom, že jsou v jeho případě dány natolik mimořádné okolnosti, které by bylo nutno zvážit z hlediska udělení humanitárního azylu.... Žádné okolnosti zvláštního zřetele hodné, k nimž by bylo třeba přihlédnout v rámci rozhodnutí o humanitárním azylu, stěžovatel neuváděl.“*
24. Ani v posuzovaném případě žalobce dle závěru soudu neuvedl žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele, k nimž by bylo třeba přihlédnout v rámci rozhodnutí o humanitárním azylu. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal závěr žalovaného o neudělení azylu žalobci z humanitárních důvodů jako vybočení z mezí správního uvážení ani jeho zneužití, resp. podle závěru soudu ani nedošlo k naplnění neurčitěho právního pojmu „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.
25. V § 14a zákona č. 325/1999 Sb. ve znění v rozhodném období bylo stanoveno:
- „(1) Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
- (2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*
26. Jak vyplývá ze zpráv o situaci na Ukrajině obsažených ve správním spise, nejvyšším trestem, jež lze na Ukrajině uložit, je doživotní trest odnětí svobody, když trest smrti byl zrušen v roce 2000. Soud se pak ztotožňuje s žalovaným, který nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobce na Ukrajině byl vystaven reálnému nebezpečí mučení

nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Žalobce v žalobě sice namítal, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy, a to nelidského či ponižujícího zacházení, žádná bližší tvrzení však v této souvislosti neuvedl.

27. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že v posuzovaném případě nebyl dán důvod udělení doplňkové ochrany žalobci dle § 14a odst. 1 ve spojení s § 14a odst. 2 písm. a) ani b) zákona o azylu.
28. Co se týče otázky naplnění nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu (tj. vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu), soud ve shodě s žalovaným dospěl k názoru o nenaplnění nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. V této souvislosti je třeba podotknout, že žalobce před svým odjezdem z Ukrajiny žil v obci Svaljava nacházející se v Zakarpatské oblasti, tedy na samotném západě Ukrajiny, kde neprobíhá ozbrojený konflikt. Co se týče možnosti nástupu výkonu vojenské služby, tuto skutečnost nelze považovat za nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
29. Zdejší soud v této souvislosti odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017 č.j. 6 Azs 290/2017-23:

„Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že ozbrojený konflikt se nedotýká celého území a nelze tudíž předpokládat, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části země, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně klesá (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015 - 24, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, nebo ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 118/2016 - 36). Zakarpatská oblast, ze které stěžovatel pochází, se nachází na samém západě země. Stěžovatel spatřuje hrozbu vážné újmy v tom, že i v této části země jej mohou mobilizovat a poslat bojovat v ozbrojeném konfliktu. Nejedná se tak o tvrzenou hrozbu vážné újmy z důvodů samotné přítomnosti stěžovatele na území dotčeném konfliktem, ale z důvodu odvodu do armády.

K otázce odmítání nástupu k výkonu vojenské služby se zdejší soud vyjádřil zásadním způsobem například v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49: Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, Nejvyšší správní soud uvedl: Samotné odmítání branné povinnosti odůvodněné obavou z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Obdobně v takové situaci není dán ani důvod doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Azylová irelevance branné povinnosti byla potvrzena také v usneseních Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 - 43, nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 - 34.

Ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (která je založena ve správním spise) vyplývá, že na Ukrajině probíhá mobilizace na základě dekretů prezidenta republiky. Službu v armádě je možné z důvodu svědomí odeprít a vykonávat náhradní vojenskou službu. Shromážděné informace naopak nepodporují tvrzení stěžovatele, že armádní složky „přijedou

domů a vezmou vás od rodiny“ a hned pošlou do války. Pro úplnost Nejvyšší správní soud v této souvislosti upozorňuje na svou dřívější judikaturu, kdy např. v usnesení ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 – 34, konstatoval, že z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LPTP, vyplývá, že podmínky výkonu základní vojenské služby jsou na Ukrajině standardní. Vojáci základní vojenské služby nejsou povoláváni do zóny ATO (tj. antiteroristické operace), mohou se ale rozhodnout dobrovolně. (...) Na základě rozhodnutí prezidenta Ukrajiny nesmí voják základní služby sloužit v zóně ATO, pokud se k tomu dobrovolně nerozhodne.

Nejvyšší správní soud nemůže v tomto řízení posuzovat, zda je vyhlášená mobilizace v souladu s ukrajinským ústavním pořádkem nebo tamními zákony. Jak konstatoval i městský soud v napadeném rozsudku, v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu je podstatné pouze to, zda by byl stěžovatel v případě návratu do vlasti v souvislosti s mobilizací vystaven azylově relevantnímu pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Žalovaný i městský soud v souladu se zjištěnými skutečnostmi dospěli k závěru, že nikoliv.

Institut mezinárodní ochrany zároveň nelze využívat jako náhradu pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny. Pokud skutečně stěžovatel sdílí domácnost a pečuje o nezletilou dceru spolu se svou manželkou, která má povolen na území trvalý pobyt, je třeba jeho pobytový status řešit prostřednictvím žádosti o příslušné pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců.“

30. Soud se se závěry obsaženými v citovaném usnesení zcela ztotožňuje s tím, že jsou plně použitelné i pro posuzovanou věc. Ze zpráv obsažených ve správním spise i shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že v Zakarpatské oblasti (tedy na západě Ukrajiny), kde žalobce bydlel před příchodem do České republiky, není naplněno reálné nebezpečí vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
31. K tomuto závěru lze odkázat rovněž kupříkladu na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017 č.j. 2 Azs 293/2017-26, kde se Nejvyšší správní soud rovněž zabýval obecně situací na Ukrajině:

„Stran bezpečnostní situace na Ukrajině odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu, dle níž se konflikt geograficky ustálil ve východní části země (Doněcká a Luhanská oblast), nelze jej klasifikovat jako konflikt totální, a jeho intenzita nadto i v dotčených oblastech výrazně kolísá (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 155/2016 – 33). Ojedinelé incidenty v dalších oblastech, jež stěžovatel zmiňuje v kasační stížnosti, tento závěr relativizovat nemohou. V rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49, nebo též v rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, Nejvyšší správní soud rovněž zaujal názor, že „samotné odmítání (výkonu vojenské služby) odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“ Ustáleně rovněž judikuje, že branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany. Namítá-li stěžovatel, že případný výkon vojenské služby s možným zapojením do bojových akcí by byl v rozporu s jeho náboženským vyznáním, odkazuje Nejvyšší správní soud opět na svou dřívější rozhodovací činnost, v níž upozornil na možnost institutu alternativní vojenské služby v ukrajinské armádě, která riziko bezprostřední účasti vojáka na bojových akcích minimalizuje (srov. usnesení ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 – 34).“

32. Co se týče žalobcovy obavy z nástupu výkonu vojenské služby, tato obava sama o sobě nezakládá důvod udělení mezinárodní ochrany, jak vyplývá ze shora citované judikatury. Lze rovněž odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017 č.j. 7 Azs 34/2017-26: „Pokud jde o obavu žalobce z výkonu vojenské služby, pak tato obava není sama o sobě azylově relevantním důvodem. Odkázat lze na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 8. 1994, sp. zn. 6 A 509/94, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či na rozsudek téhož soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, kde uvedl: „Samotné odmítání odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“ Branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany. Potenciálně hrozící trestní stíhání pro nenastoupení vojenské služby rovněž nezakládá azylově relevantní důvody automaticky, ale jen tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se branec odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv. Takové skutečnosti však z podkladů shromážděných stěžovatelem nevyplynuly a ani žalobce je netvrdil. Nelze konečně přehlédnout, že i český trestní zákoník, tedy zákon č. 40/2009 Sb., činí v hlavě XI druhé části trestnými celou řadu činů proti branné povinnosti. V českém právu je sice branná povinnost občanů zmírněna tím, že podle čl. 15 odst. 3 Listiny základních práv a svobod nemůže být nikdo nucen vykonávat vojenskou službu, pokud je to v rozporu s jeho svědomím nebo s jeho náboženským vyznáním. Jak však bylo řečeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2003, č. j. 2 Azs 15/2003 - 81, publ. pod č. 77/2004 Sb. NSS, je toto právo „spíše součástí nadstandardní ochrany lidských práv dané relativní moderností Listiny než součástí základních a státem nezczizitelných lidských práv ve smyslu mezinárodního, či spíše evropského, konsenzu.“
33. Ani existence konfliktu probíhajícího na území Ukrajiny, ani žalobcova obava z nástupu výkonu vojenské služby tak nemohou naplnit důvod udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. c) /jakož ani důvod udělení mezinárodní ochrany dle § 12/ zákona o azylu.
34. Soud pak souhlasí s žalovaným rovněž v tom, že případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (žalobce ostatně žádný takový rozpor ani nenamítal). Proto není naplněno nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu.
35. Z žalobcem uvedených a ze správního spisu zjištěných skutečností nelze dovodit existenci skutečného nebezpečí vážné újmy, jak ji předpokládá § 14a odst. 1 zákona o azylu. K tomu lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 26. 3. 2008 č.j. 2 Azs 71/2006-82), podle níž reálným nebezpečím ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu je „nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho“. Existence takového reálného nebezpečí ze správního spisu ani z tvrzení žalobce nevyplyvá.
36. Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Ze správního spisu ani z tvrzení žalobce nevyplyvá, že by některému z jeho rodinných příslušníků byla udělena doplňková ochrana, a tudíž soud

v případě žalobce neshledal naplnění důvodu udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14b zákona o azylu.

37. Pokud jde o námitku, že žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, soud podotýká, že se jedná o velmi obecně formulované žalobní námitky, a proto soud pouze obecně uvádí, že žalovaný vycházel z náležitě zjištěného skutkového stavu podepřeného aktuálními zprávami o situaci na Ukrajině, jakož i dalších dokumentů opatřených v průběhu správního řízení, učinil z nich odpovídající skutková zjištění a na základě nich přijal adekvátní právní závěry. Pokud jde o žalobcovo zpochybňování jednotlivých zdrojů (zpráv o situaci na Ukrajině), z nichž vycházel žalovaný (zejména Výroční zprávy Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016), ani tuto žalobní námitku soud neshledal důvodnou; zdejší soud organizaci Human Rights Watch, resp. její zprávy (jakož i další zprávy organizací, z nichž v posuzovaném případě vycházel žalovaný) považuje za řádný zdroj informací. Konkrétní skutečnosti, proč by některý konkrétní zdroj informací měl být nevěrohodný, neozřejmil ani žalobce. Soud pak podotýká, že ani Nejvyšší správní soud nepovažuje za pochybení, jestliže žalovaný vychází (mimo jiné) ze zpráv této organizace (ani ze zpráv dalších organizací, z nichž vycházel i žalovaný v posuzovaném případě). V této souvislosti lze odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2017 č.j. 6 Azs 118/2017-38: *„Je třeba podotknout, že žalovaný v azylovém řízení zkoumal, zda jsou dány skutečnosti, které by mohly představovat závažnou újmu dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Vyšel přitom z množství aktuálních podkladů zpracovaných zejm. Amnesty International, Freedom House, Vysokým komisařem Organizace spojených národů pro uprchlíky, dále vycházel z informací Ministerstva zahraničních věcí, či výroční zprávy Human Rights Watch ze dne 27. 1. 2016, aniž dospěl k závěru, že jsou naplněny podmínky dle § 14a odst. 2 písm. b). Nejvyšší správní soud neshledává v postupu žalovaného či krajského soudu žádného pochybení.“* Ani tyto žalobní námitky proto soud neshledal důvodnými.
38. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žádnou z námitek žalobce důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
40. Ustanovený zástupce žalobce Mgr. Filip Wágner, advokát, jemuž v souladu s § 35 odst. 9 větou první s.ř.s. platí odměnu za zastupování stát, provedl ve věci tři úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem (§ 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), doplnění žaloby (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a účast na jednání před soudem (§ 11 odst. 1 písm. g/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb.), která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Za tři úkony právní služby tak ustanovenému zástupci náleží 10.200 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. dubna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně